

„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci.“ (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ - octombrie 1995

Vă salut pe toți în Numele scump al lui Isus Hristos, cu Cuvântul din Isaia 14, 27:

„DOMNUL oștirilor a luat această hotărâre: cine I se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă: cine o va abate?“

Este ceva minunat să știm că Dumnezeu a făcut planul Său din veșnicie și l-a adus la îndeplinire în decursul timpului. Rămâne așa, că dreapta DOMNULUI este ridicată și are biruință. Ceea ce Și-a propus Dumnezeu, El și duce la îndeplinire. El nu trebuie să țină seama de nimeni. Chiar și pe liniile strâmbe ale vieții omenești și ale istoriei omenirii, El scrie istoria Lui de mântuire într-o linie dreaptă. Acum DOMNUL Dumnezeu este interesat să aducă lucrarea Lui de mântuire la încheiere. Așa cum El s-a odihnit în ziua a șaptea, după ce a încheiat lucrarea de creare, la fel este al șaptelea mileniu, ziua de odihnă a lui Dumnezeu — împărăția de o mie de ani a lui Isus Hristos — foarte aproape (Apoc. 20, 1-6). Mai înainte, El va desăvârși lucrarea pe care a început-o cu ai Săi, în ziua venirii Lui glorioase.

Toată creațiunea așteaptă să fie eliberată de robie și vremelnicie; dar mai ales credincioșii care așteaptă cu o dorință înfocată venirea DOMNULUI lor și transformarea trupurilor lor muritoare în nemurire (Rom. 8, 19-22). De aceea, acum, în ultima perioadă din timpul harului, trebuie ordonat totul în viața fiecăruia și în Biserică după voia lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă, practic, să ajungem într-o concordanță totală cu Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să devină o chestiune de inimă în tot ceea ce facem, și să întrebăm: „**Ce spune Scriptura?**“ Apostolul Iacov ne îndeamnă insistent să nu ne plângem unui împotriva altora, cu atenționarea: „*Venirea DOMNULUI este aproape*“ (cap. 5, 7-11). Biserica va fi spre sfârșit ca la început, o inimă și-un suflet.

Dumnezeu are voia Lui, care se va împlini pe pământ precum în cer, așa cum a stabilit-o și a descoperit-o în Cuvântul Său. Despre Mântuitorul nostru se spune în Isaia 53, capitol care Îl descrie cel mai copleșitor în suferința și moartea Lui: „... *Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea lui Iahveh va propăși în mâinile Lui.*“ În „Tatăl nostru“, Fiul omului ne-a învățat să ne rugăm corect: „*Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.*“ Ascultarea Fiului lui Dumnezeu este pusă în comparație în Sfânta Scriptură cu neascultarea lui Adam. Harul anulează neascultarea; neascultarea pe de altă parte poate să anuleze harul. Noi am fost iertați pentru a deveni copii ascultători ai lui Dumnezeu. Și astăzi mai este valabil Cuvântul din 1Sam. 15, 22b-23: „*Ascultarea face mai mult decât jertfele ... Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea.*“

Eva a fost ispitită, așa cum mărturisește ea (Gen. 3, 13), dar Adam a căzut prin neascultare. De aceea este scris, că toți vor muri în Adam ... (1. Cor. 15, 22). Porunca DOMNULUI Dumnezeu din Gen. 2, să nu mănânce din pomul cunoștinței, i-a fost adresată lui Adam, căci Eva mai era atunci în el. Ea a ajuns sub farmecul lui Satana; fiind sedusă de șarpe, ea era ca vrăjtită. Ea era deja o făptură omenească ispitită, înșelată, când și-a arogat puterea asupra lui Adam, care apoi a încălcat conștient porunca lui Dumnezeu acceptând propunerea ei. Fratele Branham a spus de mai multe ori în predica „Vocea lui Dumnezeu în aceste ultime zile“: „... atâta timp cât Adam a ascultat de glasul lui Dumnezeu, a fost totul bine. În momentul în care a ascultat de glasul nevestei sale, s-a terminat totul.“

Noi vedem în Scriptură două începuturi: primul la crearea firească, pământească cu Eva, care este numită mama tuturor celor vii (Gen. 3, 20), a căror moarte este sigură. Ea a ajuns sub influența celui rău și a primit sămânța șarpelui. Al doilea început s-a întâmplat cu Maria, care a crezut, a fost ascultătoare și a spus: „*Iată, roaba DOMNULUI; facă-mi-se după cuvintele tale!*“ Ea a primit sămânța dumnezeiască și astfel Cuvântul a devenit trup. Prin ascultarea ei a venit Fiul lui Dumnezeu ca Întâiul născut în lumea aceasta, cu scopul de a distruge lucrarea înșelătoare a lui Satana și să aducă la lumină viața și neputrezirea (2. Tim. 1, 10).

Ambele, neascultarea și ascultarea, nu sunt teorii: după neascultare urmează întotdeauna încălcarea, și după ascultare neprihănirea. „*Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.*“ (Rom. 5, 19). Ambele s-au întâmplat aici pe pământ. Primul Adam a fost **neascultător**, a încălcat porunca și astfel a adus moartea peste întreaga omenire. Al doilea Adam, Isus Hristos, a fost **ascultător** și a adus viața veșnică. „... *S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.*“ (Fil. 2, 8), „... *măcar că era Fiul, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice*“ (Evrei 5, 8-9). Se accentuează exprimarea: „... *cei ce-L ascultă*“. La cei care au primit har, este vorba despre **ascultarea în credință**, căci fiecare neascultare împotriva lui Dumnezeu pune din nou mântuirea noastră sub semnul întrebării.

Este adevărat că noi am primit o învățătură atotcuprinzătoare și nu ducem lipsă de descoperire prin Duhul. Întrebarea care ne mișcă acum este: cum stăm noi cu ascultarea, trăirea Cuvântului lui Dumnezeu? Și

aici este valabil Cuvântul: fiecare să se cerceteze și să se judece cum stă în fața lui Dumnezeu. Sentința corectă duhovnicească urmează întotdeauna conform Cuvântului lui Dumnezeu.

În general, noi trăim într-un timp unde totul este neclar și gândirii duhovnicești îi lipsește exactitatea. Se poate că unii nu mai observă că ei nu mai merg în ascultare pe urmele Mielului lui Dumnezeu; se justifică pe ei și faptele lor, pentru a-și liniști conștiința. A trăi în Dumnezeu, trebuie să devină pentru noi toți o dorință din inimă și o cerință sinceră, căci numai așa putem fi pregătiți. Umblarea cu Dumnezeu include ascultarea în credință și concordanța cu Cuvântul Lui. Nu ascultătorii, ci împlinatorii cu fapta vor fi mântuiți.

Fiul lui Dumnezeu spune: „*Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă.*“ (Mar. 3, 35). El mai spune: „*Nu orișicine-Mi zice: ‚DOAMNE, DOAMNE!‘ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.*“ (Mat. 7, 21). Dacă noi am ajuns la înfiere și putem spune dintr-o inimă sinceră: „*Tatăl nostru care ești în ceruri ...*“, atunci noi vom recunoaște că omul lui Dumnezeu nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care a ieșit din gura Lui. Cei mântuiți trebuie să devină așa cum a fost Mântuitorul. EL a spus: „*Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui.*“ (Ioan 4, 34). Încheierea lucrării Sale este aproape, de aceea este necesară unitatea tuturor mădulelor trupului lui Isus Hristos cu Capul înălțat. Noi vrem și vom trăi, cum transformă și pregătește Mirele Mireasa, cum El umple cu ființa și viața Lui, cum sunt descoperite roadele și darurile Sale, până vom ajunge la statura de om mare în plinătatea lui Hristos. După restituirea deplină vine clipa când noi vom ajunge de la credință la vedere.

Niciodată nu a fost timpul atât de serios, niciodată nu a fost atât de necesar să primim legătura cu ultima lucrare a lui Dumnezeu, până când Mirele și Mireasa, Capul și mădulele, vor fi unite în Duh și Cuvânt. Noi am fost în planul lui Dumnezeu, de aceea avem voie să trăim ceea ce face Dumnezeu în Biserică conform planului Său de mântuire. Mai jos redăm din predica *Cuvântul vorbit este sămânța originală, Partea 2, (martie 1962)*, de fratele Branham, un fragment din ceea ce i-a pus în mod deosebit Duhul pe inimă:

«Ascultați acum bine. Aici este o parte din ceea ce am scris când am luat creionul în mână. Vedeți voi, de ce am intervenit pentru aceasta, cum am făcut-o, fraților? Înțelegeți voi de ce mă lupt să rămânem departe de denominațiuni și să devenim Biserica lui Dumnezeu? Recunoașteți voi de ce trebuie să vină din Cuvânt? Ea nu poate veni prin înțelepciune omenească, ci trebuie să vină din Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care cred Cuvântul, așa cum este scris. Eu nu voi adăuga nimic și nu voi lua nimic, ci voi predica așa cum este, și voi înainta.

Fraților, indiferent dacă sunteți aici sau ascultați banda: dacă nu sunteți de acord cu mine, vreau să mă rog pentru voi. Dacă sunt pe dos, atunci rugați-vă pentru mine. Eu voi citi acum ceva și vreau să ascultați cu atenție. Aceasta am primit când a vorbit Duhul: „*Ia creionul.*“ Unele lucruri nu le voi spune, dar altele trebuie să vi le spun.

Aceasta este ceea ce încerc să vă spun: conform legii reproducerii totul face rod după soiul lui (Gen. 1, 11). În aceste ultime zile, adevărata Biserică-Mireasă ajunge la piatra de încheiere. Ea va fi „*Supra-Biserică*“, va fi un „*Supra-Neam*“, în timp ce se apropie de piatra de încheiere. Ei devin așa de asemănători cu El, chiar chipul Lui, pentru a putea să se unească cu El. Ei vor fi una. Prin ea Cuvântul Dumnezeului celui viu va fi vestit cu desăvârșire. Denominațiunile nu pot aduce aceasta niciodată la iveală. Ei vor aduce crezuri și dogme care sunt amestecate cu Cuvântul — un produs încrucișat.

Primul fiu a fost un Cuvânt-sămânță vorbit al lui Dumnezeu. Lui i-a fost dată o mireasă. Eu repet numai ce mi-a spus Duhul și ce am scris. A fost o mireasă prin care el se putea reproduce. Ea a căzut. Mireasa i-a fost dată lui, pentru a-i naște un alt fiu a lui Dumnezeu, dar ea a căzut înfăptuind o încrucișare. Prin ea trebuia el să se reproducă, dar ea a căzut și a cauzat moartea lui.

Fiului al doilea, un Cuvânt-sămânță vorbit al lui Dumnezeu, i-a fost dată ca lui Adam, o Mireasă. Dar înainte de a putea El sărbători nunta cu ea, la fel a căzut. Ea avea o voință liberă, ca nevasta lui Adam, pentru a se decide dacă vrea să creadă Cuvântul și să trăiască sau să se îndoiască și să moară. Ea a ales a doua cale.

Dar Dumnezeu Îi va aduce lui Hristos, dintr-un grup mic al Cuvântului-sămânță adevărat, o Mireasă iubită, o fecioară — o fecioară a Cuvântului Său. De la ea și prin ea va fi împlinit tot ce este făgăduit în Cuvântul Său pentru fecioară, care nu cunoaște învățături omenești sau dogme. Cuvântul făgăduinței, El însuși, va fi în ea, cum a fost în Maria. Dumnezeu însuși se face de cunoscut. El însuși va proceda conform Cuvântului Său propriu, pentru a împlini tot ce a fost scris despre El, cum a făcut-o El când a venit prin pântecul unei fecioare. Aceasta a fost o preumbrire înspre pântecul duhovnicesc de acum. Exact așa va accepta fecioara acum Cuvântul Său. „*Facă-mi-se după cuvintele Tale!*“ Deși a fost anunțat printr-un înger, era scris în Cuvânt (Isa. 9, 6). Ei Îl vor iubi și vor avea aptitudinile Lui căci El este Capul lor. Ei sunt subordonații Lui și subordonați Lui, Capului, așa cum Dumnezeu a fost Capul lui Hristos.

Vedeți, ce armonie! Isus nu a făcut nimic până nu l-a arătat Tatăl mai întâi. A fost o armonie între Dumnezeu și Hristos (Ioan 5, 19-20). Așa va fi și cu Mireasa. El îi arată ei Cuvântul vieții Lui — EL îi arată ei — și ea primește. Ea nu se îndoiește niciodată.

Nimic nu-i poate dăuna, nici chiar moartea. Căci dacă sămânța este semănată, apa o aduce iarăși la suprafață. Amin. Pentru aceasta am un Aleluiah puternic! Aici este taina: Cuvântul și caracterul lui Hristos în Mireasă. Prin aceasta ea știe ce vrea El să facă prin Cuvântul Său, și ea o face în Numele Lui. Ea are pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL.

Ea va fi în rodire și Duhul Sfânt o udă, până crește și își îndeplinește scopul. Ea face numai voia Lui. Amin. Asta cred eu. Nimeni nu o poate convinge pentru altceva. Ei au pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL; altfel ei tac. Dar apoi ei fac lucrarea lui Dumnezeu. Căci El însuși este în ei, și El continuă să împlinească Cuvântul Lui, așa cum a făcut-o în zilele Lui, pentru a o aduce acum la desăvârșire. Pe când era El aici pe pământ, nu a adus totul la încheiere, pentru că nu era încă timpul pentru aceasta.

Să stăm ca Iosua și Caleb. Fiți foarte atenți; aceasta are un fond duhovnicesc. Să stăm acum ca Iosua și Caleb, în timp ce se ivește țara făgăduită. Timpul se apropie. Iosua înseamnă în evreiește „Salvator“ și preumbrește conducătorul făgăduit din timpul de sfârșit, care va duce Biserica dincolo. Caleb reprezintă credinciosul adevărat, care este de partea lui Iosua. Dumnezeu a început cu Israel ca fecioară, care avea Cuvântul Lui, dar ei au vrut altceva. Același lucru l-a făcut și Biserica din ultimele zile.

Observați că Dumnezeu nu a înaintat cu Israelul până nu a sosit timpul stabilit de El. Ascultați, aceasta înseamnă ceva. Iosua a așteptat timpul acesta, indiferent câți oameni poate au spus: „Dumnezeu ne-a dat făgăduința pentru țara aceasta, noi vrem să mergem și s-o cucerim.“ Poate ei au spus: „Iosua, tu ți-ai pierdut însărcinarea. Tu ești terminat. De ce nu faci nimic? De altfel tu aveai de fiecare dată pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL și cunoșteai voia lui Dumnezeu.“ Dar acest prooroc înțelept, trimis de Dumnezeu a cunoscut făgăduința lui Dumnezeu, dar el mai știa că trebuia să aștepte o făgăduință, o hotărâre clară a lui Dumnezeu pentru timpul lui.

Observați această comparație. Atunci când a venit timpul, Dumnezeu i-a dat lui Iosua, care s-a ținut de El prin Cuvânt, căci în ceilalți nu se încredea, numai în el. Aceasta se va repeta.

Așa a fost cu puternicul prooroc uns Moise, care știa că Dumnezeu îl va folosi, căci prin nașterea lui deosebită la timpul potrivit El a confirmat că Moise era slujitorul Lui. Timpul eliberării pentru sămânța lui Avraam sosise. Înțelegeți voi? Moise nu a rămas în Egipt pentru a se certa cu ei despre punctele din Scriptură. El nu s-a confruntat cu preoții, ci s-a dus în pustiu și l-a așteptat pe DOMNUL, până când poporul a fost pregătit să îl accepte. El s-a dus la ei și a depus mărturie, dar ei nu l-au acceptat. Apoi Dumnezeu l-a chemat pe proorocul Lui în pustiu. Dumnezeu a depus mărturie pentru el; El l-a ales. Moise nu a trebuit să aștepte pentru el însuși, ci pentru popor, care urma să fie pregătit să-l accepte pe Moise. Moise se gândea că copiii lui Israel vor înțelege că el a fost trimis la ei. Asta nu am scris eu, ci El. Așa este și acum.

Același lucru a fost cu Ilie. După ce acest prooroc puternic, confirmat, la care a fost trimis Cuvântul, a ajuns la încheiere cu predicarea mesajului către aceste grupări de First Ladies (prime doamne) americane, care aveau părul scurt și erau vopsite ca Izabela — Dumnezeu a confirmat pe proorocul Lui; de fiecare dată când proorocea, era adevărul — Dumnezeu a trebuit să-l cheme de pe câmpul de misiune și a lovit acea generație cu plăgi groaznice, pentru că ei au refuzat mesajul proorocului Lui și Cuvântul lui Dumnezeu pe care El l-a trimis.

Dumnezeu l-a trimis în pustiu, unde s-a ascuns. Nici măcar împăratul nu-l putea chema de acolo. Acei care au vrut să-l convingă împotriva voiei lui Dumnezeu, trebuiau să moară pentru că au făcut aceasta. O, glorie! Dar când Dumnezeu i-a vorbit proorocului Său credincios într-o viziune, el a venit cu AȘA VORBEȘTE DOMNUL din pustiu. El s-a întors la Cuvânt imediat, a luat cele douăsprezece pietre și a clădit un altar.

Același lucru a fost cu Ioan Botezătorul, premergătorul credincios al lui Hristos, proorocul uns. Nici școala tatălui său și nici fariseii, nici o denominațiune nu l-a putut scoate din pustiu, unde l-a trimis Dumnezeu, până când a auzit glasul lui Dumnezeu, în legătură cu Mesia — Mielul.

Ascultați cu o minte duhovnicească? Cât de mult aș mai putea să spun aici! Eu sar acum peste ceva.

Astăzi este altfel! Mulți așa-ziși evangheliști pretind că au răspunsul lui Dumnezeu pentru popor, cum a făcut-o Core, care a dezmințit și a tăgăduit autoritatea proorocului confirmat și uns de Dumnezeu, Moise. El a afirmat că are răspunsul. Era o ocazie profitabilă, în care s-a făcut un vițel de aur, așa cum o fac mulți și astăzi: clădiri mari, școli mari; acestea sunt incubatoare în care este clocită sămânța. Ca și atunci, oamenii cad după ce au auzit Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu printr-un prooroc uns, care a fost confirmat.

Ei au căzut la minciuna lui Core. Dumnezeu l-a confirmat pe prooroc și Israel știa că Dumnezeu le-a promis că îi va confirma pe proorocii Lui prin Cuvântul Său. Core nu a fost un prooroc conform Scripturii, dar oamenilor li s-a părut că este foarte bine; exact așa cum este acum. Astăzi ei au sânge pe mâinile lor, mingi de foc pe platformă, ulei pe degete; în același timp aduc predicatori, care au părul scurt și poartă machiaj. Ce aveți? Nu se crede că oamenii cad în aceasta. Dar ei totuși cad și-l cred pe Core, și acum fac același lucru. Ei se

îndepărtează de la Cuvântul adevărat pentru denomiñațiuni. Spus pe scurt: aceasta arată ce fel de sãmânța este în ei.

Dar mulțumire lui Dumnezeu, că nu tot Israelul a ascultat de Core. Unii erau de partea lui Moise, proorocul uns, care avea Cuvântul lui Dumnezeu. Exact așa este astăzi cu mulți aleși ai lui Dumnezeu prin Cuvântul și Duhul Său.

Gândiți-vă: neghina trebuie adunată și legată. Așa este? Aceasta s-a întâmplat. Organizațiile și bisericile decăzute s-au legat și mai strâns ca înainte. Ele sunt legate în Conciliul mondial al bisericilor și pregătite pentru focul judecării lui Dumnezeu. Nu eu am scris aceasta; eu am simțit cum a făcut-o El. Penticostalii sunt plini de așa numita „Noi suntem toți la fel.“ Dar într-o zi va fi adunat grâul Cuvântului și luat de aici ca să se întâlnească cu Stăpânul.

Dumnezeu a fãgãduit. Dumnezeu a dat fãgãduința în Mal. 4, partea a doua, pentru această ultimă zi. Nu s-a împlinit încă, dar trebuie să se îplinească, căci este un Cuvânt roditor al lui Dumnezeu, care a fost exprimat prin proorocul Maleahi. Isus s-a referit la aceasta (Mat. 17, 11). Se îplinește chiar înainte de a doua venire a lui Hristos. Ascultați acum cu atenție. Tot ce este scris și nu este încă împlinit, trebuie să se îplinească înaintea venirii Lui. Biblia trebuie să se îplinească, să se încheie. Timpul neamurilor se va încheia cu ultima epocă a Bisericii. Dacă se ridică acest mesager uns, el va semăna desigur sãmânța întregii Biblii — de la ceea ce a făcut șarpele, până la mesagerul din timpul ploii timpurii. După aceea el va fi refuzat de oamenii din denomiñațiuni cum au făcut-o cei din vremea lui Ioan și Ilie, conform cu ceea ce a spus DOMNUL nostru când Ilie s-a ridicat pentru prima dată în timpul lui Ahab. Va avea loc în țara aceasta, căci această țară a fost preumbrită prin Israel.

Citiți sau ascultați predica *Religia Izabelei*. Părinții noștri au venit în țara aceasta pentru a se putea închina cum doreau. Ei au venit în țară, i-au alungat pe băștinași și au ocupat-o. Același lucru a făcut Israel, după ce ieșit din Egipt. Noi am avut bărbați temători de Dumnezeu, de ex. Washington și Lincoln. Și ei au avut bărbați mari, temători de Dumnezeu, ca David și alții. Dar apoi a venit pe tron un Ahab cu Izabela după el, care îl dirija. Același lucru l-am primit noi. De aceea, acesta este timpul și țara, în care se va ridica această persoană. Aceasta este conform Scripturii, și este AȘA VORBEȘTE DOMNUL.

În timpul ploii târzii va avea loc o probă de putere ca pe muntele Carmel. Biblia se îplinește până la ultima literă! Ioan Botezătorul, mesagerul Lui, care conform Mal. 3, 1 vine de la El, a semănat în timpul ploii timpurii și a fost refuzat în timpul lui de biserică — denomiñațiuni, farisei și saducei. Isus a venit și a avut proba puterii pe Muntele schimbării la față. Acest premergător din ultimele zile va semăna sub ploaia timpurie. Va fi o probă de putere între Isus, care este Cuvântul, și denomiñațiuni și învățători, și anume atunci când vine El. Aceasta este proba de putere a Miresei Sale. Prima a avut loc pe Muntele Carmel, a doua pe Muntele schimbării la față și a treia va fi muntele Sionului. Glorie!

Mulți oameni nu au înțeles comportarea lui Ilie, Moise și Ioan, când au părăsit câmpul de lucrare al slujbei lor. S-a întâmplat pentru că ei și mesajul lor a fost refuzat. Sãmânța a fost semănată. Următoarea a fost judecata. Ei au fost dați poporului ca semn de la Dumnezeu, că judecata se apropie. Semnătul trecuse.

Eu cred că Mireasa adevărată va fi obligată într-o zi să înceteze cu predicarea Cuvântului. Este proorocit în Biblie și este scris în Apoc. 13, 16, dacă vreți să vă notați. Denomiñațiunile o vor obliga să accepte semnul fiarei sau să înceteze. După aceea Mielul va lua Mireasa Lui și va judeca curva.

Gândiți-vă: Moise, care era născut pentru lucrare, trebuia să aștepte până când Dumnezeu i-a dat un dar deosebit pentru lucrare. El trebuia să se retragă și să aștepte. Pentru timpul stabilit de Dumnezeu trebuia să fie un anumit faraon pe tron. Oamenii trebuiau să aibă cerința după pâinea vieții, înainte de a-l trimite Dumnezeu înapoi. **Sute de făcători de minuni din aceste ultime zile au dat naștere la o generație de căutători de minuni, care nu știu nimic despre mișcarea lui Dumnezeu conform Cuvântului Său din aceste ultime zile.**

Eu am spus deja: „Arată-le sânge, ulei și prezentări omenești pe platformă, și ei te vor sprijini, dacă este conform Cuvântului sau nu — dacă este conform Scripturii sau nu.“ Isus ne-a avertizat de aceste lucruri în timpul sfârșitului. Și asta am spus de repetate ori: conform Mat. 24 cele două duhuri vor fi așa de asemănătoare, încât chiar și cei aleși vor fi înșelați, dacă ar fi cu puțință. Cum îi puteți deosebi? Cercetați-i cu Cuvântul. Cum îi recunoașteți? Vorbiți Cuvântul și vedeți ce spun. Dacă nu cred Cuvântul, atunci nu au sãmânță în ei; ei sunt de la cel rău și vă înșeală. Exact așa cum a fost înșelată prima mireasă, a fost înșelată și a doua Mireasă, și aceștia încearcă să înșele Mireasa încrucișând Cuvântul.

Dumnezeu nu a pus niciodată semnele deasupra Cuvântului. Amin. Aceasta este ceva însemnat. Dumnezeu nu a pus niciodată semnele deasupra Cuvântului Său. Ele au urmat Cuvântul ca și confirmare, dar mai întâi vine Cuvântul.

Ca exemplu îl luăm pe Ilie, care a spus către femeie: „Pregătește-mi mai întâi mie.“ Vedeți, după aceea s-a întâmplat minunea. Veniți mai întâi la Cuvânt și vedeți apoi cum se întâmplă minunile. Cuvântul-sãmânță

însuși este ceea ce îl face pe Duhul Sfânt să acționeze. Poate un mesager, care este trimis de Dumnezeu, să creadă numai o parte din Scriptură și nu întregul Cuvânt? Poate să dezmintă el o parte?

Proorocul adevărat al lui Dumnezeu din ultimele zile va vesti Cuvântul. Denominațiunile îl vor urî, dar el nu va ține seama de ei. El va fi la fel ca cel de dinaintea primei veniri a lui Hristos, care a strigat: „Voi, pui de năpârci!“ Dar cei aleși vor auzi și se vor pregăti pentru numărătoarea inversă. Sămânța împărătească a lui Avraam crede ca el și ține strâns Cuvântul lui Dumnezeu, căci este aleasă dinainte. Mesagerul din Mal. 4, partea a doua, se va ridica la timpul stabilit de Dumnezeu. Noi toți îl așteptăm. Noi credem că el va veni, căci așa spune Cuvântul Lui. Va fi în timpul sfârșitului și acum este timpul să-l vedem.

Ca și ceilalți dinaintea lui, el va fi dedicat Cuvântului, și Cuvântul ni-l va arăta și-l va confirma. Dumnezeu va confirma că ceea ce predică el, este adevărul, cum a făcut-o la Ilie, căci este Ilie cel care vine și pregătește „Răpirea pe Muntele Sionului“. Isus a spus că în ultimele zile va fi ca în zilele lui Lot. Predica lui va fi din Duh și va concorda cu Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru că au fost foarte multe lucruri care au fost denumite adevărul lui Dumnezeu, mulți nu îl vor înțelege pe acest mesager adevărat. Eu mi-am notat cuvântul „proorocie“. Pentru că înșelătorii au numit multe ca fiind adevărul lui Dumnezeu, chiar mulți predicatori adevărați nu îl vor înțelege pe acest mesager.

Pentru că proorociile din timpul sfârșitului se repetă, eu cred că așa cum a venit primul premergător din pustiu și a strigat: „Priviți Mielul lui Dumnezeu!“, al doilea premergător va face același lucru, îndreptându-i pe oameni spre Mireasa născută din Cuvânt. În timpul revenirii lui Isus Hristos, el va îndrepta Mireasa înspre cer și va striga: „Priviți înspre Mielul lui Dumnezeu!“ Așa va veni peste buzele lui. Dumnezeu să ne ajute să fim pregătiți pentru evenimentul apropiat care va veni.»

Măsura plină ...

În săptămânile trecute, presa internațională a informat, că editura Oxford University din New York va edita în 11 septembrie anul acesta, o traducere nouă a Psalmilor și a Noului Testament. Președinția comitetului, compus din cinci persoane a avut-o, din păcate, o profesoară în teologie: Susan Brooks-Thislethwaite.

În cotidianul „Die Welt“ a apărut în 2 septembrie următoarea relatare: «**Biblia politic corectă în S.U.A. SAD New York.** Oxford University Press va publica în 11 septembrie în S.U.A. traducerea nouă, politic, corectă, a Noului Testament. În traducere nu se va mai aminti, printre altele, „mâna dreaptă a lui Dumnezeu“, pentru a nu-i împovăra duhovnicește pe stângaci, și ‚Tatăl nostru‘ începe cu ‚Tatăl-mama noastră care ești în ceruri‘. În afară de aceasta, toate textele din Noul Testament care îi învinuiesc pe iudei că L-au omorât pe Hristos, se vor șterge. Cuvântul DOMNUL se va desființa ca sinonim pentru Dumnezeu — «că domnii ca și clasă dominantă, spun traducătorii, sunt depășiți.»

Nu se va mai numi „Duhul Sfânt“ ci „Duhul Sfântă“, pentru că cuvântul ebraic *ru'ach* este feminin. Au uitat de ei, încât se spune că este o insolență că această persoană feminină din cadrul trinității este dominată de doi masculii, care sunt denumiți „doi flăcăi“. Așa vorbesc reprezentanții învățaturii trinitare despre Dumnezeul lor în trei persoane! În textul nou nu se va mai scrie despre „puterile întunericului“, căci aceasta ar fi o jignire a celor de culoare închisă, la fel și expresia „dreapta lui Dumnezeu“, pentru că prin aceasta s-ar putea simți jigniți stângacii. Cuvintele „DOMNUL“ și „Dumnezeu“ sunt rediate numai cu „Preaînălțatul“, astfel încât poate crede fiecare ce vrea.

Eu sunt sigur că astfel de relatări, iau graiul fiecărui copil al lui Dumnezeu căruia îi este scump Cuvântul. Îmi amintesc o strofă din cunoscuta cântare *Mireasa așteaptă deja de atâta timp*:

„Ne doare batjocura dușmanilor
care ocărăsc Numele Tău
care pe Tine, Dumnezeule minunat
nu Te iubesc și nici nu Te înțeleg ...“

Apostolii Petru și Pavel au scris că în ultimul timp vor veni batjocoritori, și această batjocură care va întrece orice închipuire, va fi împotriva lui Dumnezeu și a Cuvântului lui Dumnezeu. Asupra Dumnezeirii sunt discuții începând din secolul trei după Hristos, pentru că nu mai era descoperire a Cuvântului și a Duhului. Aceasta este în general cunoscută. Dar ce se întâmplă acum este de neconceput pentru fiecare om care gândește normal, cu atât mai puțin pentru un copil al lui Dumnezeu. Ce nu este admisibil pentru celelalte religii, se întâmplă în așa numitul creștinism. Această evoluție au cauzat-o adepții învățaturii-Dumnezeu-în-trei-persoane. Ei au așezat în calea iudeilor, musulmanilor și altora un obstacol de netrecut și clădirea lor de învățătură nebiblică este împodobită bogat cu multă iscusință și acoperită cu mantaua babiloniană. Măsura nelegiuirilor va fi acum umplută.

Este crucifixul un semn creștinesc?

În 10 august 1995, Tribunalul suprem federal din Karlsruhe, fiind cea mai înaltă instanță în Germania, a hotărât că expunerea crucifixelor în școlile de stat este anticonstituțională. Nu este vorba despre școlile catolice confessionale, ci despre școlile în care învață toți copiii, indiferent de confesiunea sau concepția lor despre lume. Proeminenții catolici de la CDU/CSU și biserică au criticat tare această hotărâre, au pus-o sub semnul întrebării și i-au defăimat în public pe cei mai înalți judecători ai acestei țări. La crucifix ar fi vorba despre un „semn creștin“, despre „valori creștin“, despre „culturi orientale“ etc., care trebuie păstrate. Judecătorii răspunzători au fost ținuiți la stâlpul infamiei în mediile publice, și guvernul landului din München va face ce vor hotărî ei.

Cine s-a ocupat cu Biblia și istoria, știe că în Împărăția Romană cea mai grea pedeapsă care a fost ordonată, a fost crucificarea. DOMNUL nostru a suferit această pedeapsă de moarte pentru noi. Gal. 3 se referă la Deut. 21, 23, unde se spune: „*Blestemat e oricine este atârnat pe lemn.*“ În clipa răstignirii, păcatul și blestemul omenirii erau pe Mielul divin, pentru ca cei mântuiți să aibă parte de împăcare, mântuirea sufletului și binecuvântarea lui Dumnezeu prin sângele vărsat.

Prin semnul crucii oamenii cred că se binecuvântă ei înșiși, se ocrotesc, se îndepărtează de nenorociri, alungă duhurile rele. Câmpuri, obiecte, case, animale — toate acestea sunt incluse în binecuvântarea trinitară. Această enumerare ar mai putea continua. În Bavaria multe femei mai fac trei cruci asupra pâinii înainte de a o tăia. Dar toate acestea nu au nimic cu credința, ci numai cu superstiția. Semnul crucii, indiferent dacă este făcut cu mâna sau purtat ca simbol, devine un talisman sau aducător de noroc. Copiii lui Dumnezeu nu au nimic de-a face cu aceasta. Credincioșii biblici nu-și fac semnul crucii, ridicând mâna la frunte, gură și piept spunând pentru sine: „În Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt“. Nu și încă o dată nu! Cine a devenit credincios, trăiește sub binecuvântarea lui Dumnezeu, care prin fapta mântuitoare înfăptuită pe Golgota a venit peste noi. Noi am trăit Cuvântul de pe cruce ca o putere dumnezeiască și mărturisim că am fost răstigniți împreună cu Hristos, îngropați cu El prin botez și am înviat la o viață nouă (Rom. 6).

Tot ce I-a slujit DOMNULUI și Mântuitorului nostru — de la intrarea Lui pe pământul acesta până la înălțarea la cer — a fost unic. Maria, vasul pământesc ales, nu mai este amintită în nici o epistolă din Romani 1 până la sfârșitul Apocalipsei. În Betleem a fost adăpostul și ieslea în grajd. Crucea de pe Golgota și-a împlinit sarcina, la fel pânzele de in și mormântul. Dar noi nu ne închinăm într-un loc sau unui obiect, ci Îi dăm slava numai lui Dumnezeu din ceruri, care a devenit Tatăl nostru prin Isus Hristos, DOMNUL nostru.

Creștinii de la început s-ar fi ferit să poarte o cruce, căci sub Nero, care și-a făcut din prigoana sângeroasă țelul vieții lui, au fost atârnați de cruce și uciși încă mulți dintre ei. Semnul crucii merge înapoi la Constantin, ucigașul multiplu chiar și în cadrul familiei sale, și a fost preluată mai târziu de biserica romană. Conform celor scrise în Enciclopedia Britannica, până în secolul zece nu a existat deloc un crucifix (cruce cu corp). Numai începând cu prima cruciadă în anii 1096-1099, la care a făcut chemarea sângerosul papă Urban II. și care a acordat sprijin celor care purtau crucea și crucifixul, făgăduindu-le iertarea și chiar și cerul, a început sub semnul crucifixului, așa numita „măcelărire a necredincioșilor“. La ocuparea — fals numitei — biserici a mormântului, în mijlocul orașului curgea sângele locuitorilor Ierusalimului pe străzi. Cruciatul răspunzător Gottfried de Bouillon, care și-a dedicat sabia maicii lui Dumnezeu, a strigat la luptă: „Deus lo vult. — Dumnezeu vrea.“ Oficial era vorba despre apărarea drepturilor bisericii catolice în țara sfântă. Și acum, bărbații cu rang înalt ai „ordinului cavaleresc al mormântului sfânt“ se mai ocupă cu problema Ierusalimului. Pe ei nu-i interesează numai sprijinirea celor 65.000 de catolici palestinieni din Israel în „lupta lor pentru existență împotriva iudeilor“, ci mai ales impunerea pretenției de stăpânire a Vaticanului în țara sfântă. Patriarhul latin din Ierusalim, Michael Sabbah, un palestinian, un dușman declarat al Israelului, este cel mai înalt în rang cavaler al mormântului după marele maestru. Ei pactizează evident și cu musulmanii dintre palestinieni împotriva iudeilor. Pretenția proprie a cavalerilor mormântului pentru Eretz-Israel este cunoscută, pentru că Maria este slăvită ca „împărăteasa Palestinei“. Cine cunoaște istoria și știe ce s-a întâmplat cu semnul crucii și în numele religiei-crucifixului, și anume prin catolicismul roman, se va feri să prețuiască un astfel de simbol ca semn creștin. Creștinesc este numai ce își are obârșia în Hristos și Cuvântul Lui; apostolic este numai de la apostoli, biblic este numai ce vine din Biblie. Aceste trei realități nu satisfac cerințele dogmelor bisericii în nici un fel. La o comparație mai exactă nu conduce nimic la Hristos, apostoli sau înapoi la Biblie. De exemplu, profesiunea de credință, care sute de ani după Hristos a fost formulată în diferite concilii, nu are voie să fie denumită „crezul apostolic“, pentru că nu are nimic comun cu apostolii și învățătura apostolică. Cea mai puternică creștinare și cea mai îngrozitoare inchiziție prin purtătorii crucii și ai crucifixului, i-a costat viața pe milioane de oameni. Nenumărați iudei și alți credincioși, care nu puteau să sărute crucifixul, pentru că ei vedeau în toată problema numai idolatrie, au preferat moartea de martir. Crucifixul și instrumentele de tortură atârnavă în închisori adesea pe același perete. Fiecărui iudeu credincios îi sunt scrise în inimă pentru totdeauna două cuvinte: „Schma Israel — Ascultă Israele!“ Ce trebuia să asculte Israel, este scris în prima poruncă.

Este împotriva primei porunci să faci o icoană sau altceva asemănător, în fața căreia să îngenunchezi, închinându-te. Dumnezeu însuși primește numai închinări care I se fac Lui în duhul și adevărul Cuvântului Său. „Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și adevăr.“ (Ioan 4, 24). Nu un loc, nu un obiect, nici simbol, nici o icoană, ci numai Dumnezeu care este Duh, primește închinare care are loc în Duhul Sfânt. Numai acesta este serviciul divin. Acolo unde sunt incluse în închinare altele, Maria, sfinți, sfinți protectori sau relicve — este închinare la idoli, direct o idolatrie, care este o urâciune în fața lui Dumnezeu. Ar putea fi numite multe texte biblice. Două seminții au fost luate din cele douăsprezece seminții ale Israelului, pentru că s-au închinat la idoli, și anume Dan și Efraim. Efraim, care a primit dreptul de întâi născut de la Iacov cu mâinile **încrușișate** (Gen. 48), și-a pierdut dreptul de întâi născut prin idolatrie (1. Împ. 12, 25-32) și nu mai aparține, ca și Dan, de cele douăsprezece seminții ale Israelului, așa cum sunt enumerate la desăvârșire în Apoc. 7, 3-8. În proorocul Osea, cap. 3 până la 13, Efraim va fi amintit tot timpul cu numele și muștrat din cauza idolatriei. Dumnezeu nu zice cuvinte goale: El gândește ce spune, și spune ce gândește. Porunca Lui este o cerință sfântă și Cuvântul Lui este o poruncă sfântă.

Noi nu vrem să intrăm în detalii ce se întâmplă în locurile de pelerinaj, biserici, etc. În orice caz și astăzi mai este valabil Cuvântul pentru fiecare care Îl urmează pe Isus: „Cine nu-și ia crucea lui, și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine.“ și „Cine nu-și ia crucea lui, nu poate fi ucenicul Meu.“ Crucea personală nu este din lemn sau metal, este din suferințe, batjocură și dispreț pe care trebuie să le sufere cei deveniți credincioși, dacă Îl urmează într-adevăr pe DOMNUL. Cum Mântuitorul a luat crucea asupra Sa la sfârșitul slujbei și a trecut prin Ghețimani spre locul răstignirii, așa ia fiecare credincios în ziua pocăinței lui, vorbit la figurat, crucea asupra lui și trăiește răstignirea cu Hristos și purtarea ocării Lui mai departe. Trebuie subliniat încă o dată, că o cruce și un crucifix făcute de mână omenească, este ca un talisman și nu are nimic de-a face cu credința, ci cu superstiția. De la decăderea comunismului mondial în anul 1989/90, este la modă purtarea crucilor la lanțșoare.

Credincioșii biblici cred cum spune Scriptura, pe ei îi interesează lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu, care s-a întâmplat o dată pentru totdeauna pe crucea de pe Golgota, când Fiul lui Dumnezeu a strigat: „S-a isprăvit!“ — și anume, „... și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia.“ (Ef. 2, 16)., „... și să împăce totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui.“ (Col. 1, 20), „A șters zăpădul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce.“ (Col. 2, 14). Fiecare care a trăit împăcarea lui Dumnezeu cu omenească cu tot efectul mântuitor, așa cum s-a întâmplat pe Golgota, nu poartă o cruce vizibilă, exterioară din aur, argint sau lemn, necum un crucifix. Aceasta o fac numai acei care nu au trăit aceasta în interior. Încă o dată să fie subliniat că la ceea ce s-a întâmplat pe cruce, nu este vorba despre simboluri care devin un fel de idoli și zei sub formula magică atrăgătoare, ci este vorba despre trăirea cu Dumnezeu, care era în Hristos și a împăcat lumea cu Sine. Ambele, crucea și mormântul sunt goale, Răstignitul a înviat și s-a înălțat la cer. Înviatul nu este un obiect mort făcut de mână omenească, pe care îl poartă oamenii. El este DOMNUL viu, care îi poartă pe ai Săi. El va veni în curând și toți care au fost răstigniți împreună cu El și au murit pentru a trăi cu Hristos, vor fi luați în veșnicie.

Relatare misionară

Despre lucrarea misionară din lume și despre ceea ce face Dumnezeu, ar fi multe de relatat. În toată Asia și Africa și mai ales în Europa de Est este o mare foamete duhovnicească. Când am auzit că în limba rusă am ajuns la un tiraj de 50.000 de exemplare, am fost foarte mișcat în sinea mea. Sunt mulți ani de când DOMNUL mi-a arătat un eveniment într-o sală mare, festivă, care este în legătură cu această evoluție. În viziune stăteam pe platformă și priveam cum veneau oamenii în încăpere, ca și cum ar aștepta ceva deosebit. După ce au luat toți loc, am văzut că peste tot mai erau locuri libere. În momentul acela o voce a vorbit direct deasupra mea: „Atunci când va veni și Mireasa din Europa de Est, va fi numărul complet.“ În clipa următoare s-a deschis o ușă în stânga mea, și au intrat grupurile ordonate după țări — de fiecare dată conduse de un frate care era răspunzător. Toți îl urmau cu o față fericită. Deodată a spus un glas: „Acum vine Mireasa din Rusia.“ Spontan m-am îndreptat înspre fratele răspunzător, ne-am îmbrățișat și am spus: „Momentul acesta l-am așteptat.“ Fratele a mers mai departe cu ceata care îl urma, și dintr-o dată toate locurile au fost ocupate. În momentul acela m-a cuprins o mulțumire adâncă. A fost o atmosferă plăcută, cerească. Eu stăteam iarăși în mijlocul platformei, când aceeași voce măreață, pătrunzătoare a spus: „Când se va întâmpla aceasta, sfârșitul va fi aproape!“

Acum avem voie să trăim cum se împlinesc totul. Peste tot în țările est-europene vin oameni mulți la adunări — noi am avut deja până la două sau trei mii de oameni, ca de exemplu în România și Moldova care au ascultat predica. Dumnezeu este credincios — El îi cunoaște pe ai Săi din toată lumea și îi cheamă afară. Este

pur și simplu minunat că avem voie să trăim sfârșitul Bisericii nou-testamentare. Noi vedem clar cum se împlinește proorocia biblică cu toate făgăduințele atotcuprinzătoare. Ferice de cel care aude acum ce vorbește Duhul Bisericilor prin Cuvântul descoperit, și face întocmai!

Despre Centrul-misionar din Krefeld ar fi multe de relatat. Tipărirea se face între timp în șapte limbi diferite; se cumpără hârtie în tone pentru a mulțumi cum se poate mai bine necesitatea. Eu vreau să aduc mulțumiri cu această ocazie, mai ales celor din Krefeld, care ajută în mod onorific, de asemenea fratelui nostru Russ, cu care Dumnezeu a făcut un lucru mare. El a fost abandonat de doctori considerându-l un candidat pentru moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el și l-a vindecat. În anii trecuți el a slujit Bisericii și a îndeplinit credincios slujba lui de păstor. Noi toți îi spunem fratelui Russ un mulțumesc din inimă și „Dumnezeu să te binecuvânteze pe tine și casa ta.“

Un mulțumesc frumos i se cuvine și iubitului nostru frate Schmidt, care se ocupă împreună cu alții de scrierile în limba rusă și de sprijinirea statelor ruse. Pentru el limba rusă este ca și cea germană, și astfel el face o slujbă care nu ar putea-o face nici unul dintre noi. DOMNUL să îl binecuvânteze pe el și casa lui.

Și fraților noștri iubiți Alexis Barilier și Etienne Genton, le spunem mulțumesc pentru că lucrează credincioși împreună cu noi de mulți ani. Nici măcar o dată nu s-au abătut de la Cuvânt, nu au vrut să-și facă un nume cu învățături sau cunoștințe deosebite. Ei traduc în diferitele limbi, pentru a-i sluji poporului lui Dumnezeu. Se poate spune că este o minune, dacă frații care au fost binecuvântați și folosiți de Dumnezeu, rămân smeriți. Când văd în câte direcții merg așa zișii „credincioși ai mesajului“, atunci mă umple o mulțumire adâncă pentru toți frații sinceri.

Și fratelui nostru iubit Markku Vuori, care face traducerile și slujba în Finlanda, vrem să-i mulțumim din inimă. Tuturor fraților și surorilor care lucrează fără plată neobosiți, fie aici în Germania, în Elveția sau în alte țări ale Europei, Asiei, Africii și în toată lumea, acolo unde se traduce și oamenii sunt îngrijiți cu scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu, li se cuvine mulțumirea noastră. Noi suntem mulțumitori în DOMNUL pentru posibilitatea care ne-o oferă El. De aceea noi folosim timpul, căci noi știm că nu mai rămâne mult timp așa.

Vouă tuturor, care sprijiniți această lucrare misionară pentru întreaga lume cu rugăciunile și jertfele voastre, de asemenea vreau să vă mulțumesc din toată inima. Nu este un lucru de la sine înțeles, ci har. Noi știm că este lucrarea lui Dumnezeu, pentru că se întâmplă în concordanță cu Cuvântul Său făgăduit. Noi trăim într-un timp, în care bisericile și confesiunile libere se îndepărtează tot mai mult de Cuvânt. Toate popoarele și semințiile vor autonomie; bărbați și femei, tineri și copii, toți vor tot mai multă independență. Duhul timpului nu i-a cruțat nici pe credincioși și pe unii i-a cuprins. Ei vor, după cum spun ei, să fie liberi, merg unde vor, fac ce vor, dispun personal asupra lor, a timpului lor, a banilor lor, în general peste tot după propria lor apreciere. Dar ei nu observă că ei cad din ordinea divină sau că au căzut deja.

Noi trebuie să judecăm totul conform Scripturii și să ne lăsăm judecați. Părerea personală nu este valabilă înaintea lui Dumnezeu. Ea este așternută în neascultare, deși este ascunsă deseori după texte biblice. Trist este când frații „se întorc înapoi“, cum spune Scriptura. Se întâmplă mereu, că vrăjmașul ia ceva ca prilej, fie din vestire peste care să ne poticnim, pentru că nu o vedem astfel, sau o piedică din viața personală și face din aceasta un obstacol. În primul moment reacționează dezamăgiți, și deja curând face vrăjmașul dintr-o problemă mică un obstacol de netrecut. Ca reacție urmează apoi „o retragere înapoi“. Dragi frați și surori, lăsați-mă să vă spun: nici unul din noi nu are o influență în poziția lui în Împărăția lui Dumnezeu: nici aceia pe care El i-a chemat pentru vestirea Cuvântului Său, și nici aceia care ascultă, nu pot să schimbe nici cel mai mic lucru. Dumnezeu ia pe cine vrea, și face ce și-a propus. Ferice de cei care nu se lasă înșelați de vrăjmaș și nu se poticnesc. Dumnezeu a cunoscut sfârșitul deja la început, El știa calea fiecăruia dintre noi și ce vom întâlni. Indiferent ce se întâmplă, aceasta împlinește un scop, chiar dacă noi nu înțelegem imediat. Rămânem la aceasta, că celor care sunt iubiți de Dumnezeu, toate lucrurile le slujesc numai spre bine. Cine a primit descoperirea de la Dumnezeu, acela rămâne până la sfârșit și mărturisește din inimă: „*Încotro să mergem? Numai Tu ai Cuvântul vieții veșnice.*“

Această fotografie cu snopul de grâu arată despre ce este vorba de fapt. Deja David a spus, condus de Duhul: „*Cei ce seamănă cu lacrimi, vor secera cu cântări de veselie. Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii.*“ (Ps. 126). La sfârșit, Dumnezeu va mișca cerurile și pământul. Nu vor fi numai lucrători la seceriș (Mat. 9, 37-38), ci și îngeri ca secerători își vor îndeplini sarcina (Mat. 13, 39-43). Atunci nu vor fi snopi izolați, care au fost secerăți aici sau acolo pe câmpul de misiune, ci întreaga recoltă din lume va fi strânsă, și prin răpire se face adunarea grâului în hambarul ceresc. În timpul acesta, cum spune DOMNUL nostru, mai crește neghina împreună cu grâul pe același câmp. Neghina va fi legată, cum se întâmplă acum cu putere. La sfârșit mai rămâne numai grâul curat, care mi-a fost arătat ca un câmp de grâu galben-auriu copt, foarte mare, cu spice pline și mari. Pentru că timpul meu este programat până la sfârșitul anului, vreau să vă doresc din inimă cu această ocazie pentru restul anului și pentru anul care vine,

binecuvântarea lui Dumnezeu. Amintiți-mă pe mine și lucrarea lui Dumnezeu în rugăciunile voastre zilnice și fiți încredeți harului lui Dumnezeu.

Din însărcinarea Lui,

Bt. Frank